

3. po Trojici – 7.7.2019

Úplný človek

Milosť, milosrdenstvo a pokoj od Boha nášho Otca a od Pána Ježiša Krista.

Jakub 1:2-4 „*Bratia moji, pokladajte si za najväčšiu radosť, že prišli na vás rozličné pokúšania, vediac, že skusovanie vašej viery pôsobí vytrvalosť. Ale vytrvalosť nech je dokonalá v skutku, aby ste boli dokonalí a celí bez úhony, aby ste v ničom nemali nedostatok*“.

*Niektoré múdrosti ľudí sa už stali bežne používanými frázami. Hovoríme ich, ale občas len automaticky, bez toho, aby sme im pripisovali nejaký význam. Môžeme ich rozdeliť do dvoch základných úrovní. Sú to **triviálne frázy**, ktoré vyjadrujú všeobecne rozšírené názory, napr. zdravie je najdôležitejšie, je dobré byť bohatým a šťastným alebo že ten, kto je bohatý a má rodinu, je Pánom Bohom požehnaný alebo že kto ráno skoro vstáva, viac urobí atď. Tu si zvyčajne ani nekladíme otázku „prečo“, lebo je to jasné. Vyššia úroveň – to sú **frázy, v ktorých sa vyslovuje niečo hlbšie, nezvyklé**. Často nami práve toto pohne a my začneme rozmyšľať, počúvať, pretože ten paradox nás k tomu motivuje. Niekedy je to priam pritiahnuté za vlasy a nedáva to nám, ľuďom, žiadny zmysel. Tu patria napr. blahoslavenstvá, že šťastní sú tí, ktorí plačú... Tu je na mieste otázka: „prečo“.*

Jakub, v prečítaných slovách, hovorí niečo, čo si vyžaduje otázku prečo. On hovorí: ***majte radosť zo života a radujte sa najmä z toho, keď máte problémy, ťažkosti, keď ste v pokušení a nič sa vám nedarí. Takéto slová sú adresované tým, ktorí žijú v ťažkostiach tohto sveta s hlavou v oblakoch, sú adresované tým, ktorí síce majú dobrý úmysel, ale zostávajú vo svete nepochopení, prenasledovaní, ukrivdení...*** Tieto slová si určite privlastnili ako Božiu reč do svojho života Cyril a Metod aj Majster Ján Hus. Aj oni prežívali osamotenosť v tomto svete, v malom spoločenstve tých, ktorí im rozumeli, ale obklopení mnohými, ktorí im ubližovali. Ved' tento svet často krát nevie, čo si počať s kresťanmi a kresťania zas nevedia vždy úplne presne, čo si majú počať v tomto bezbožnom svete.

Možno by sme Cyrilovi, Metodovi, Jánovi Husovi poradili: robte všetko preto, aby ste problémy nemali. ***Najlepšie je nič nerobiť, lebo ak človek robí, má aj nepriateľov, kritikov, môže niečo pokaziť a ľudia mu to budú vyčítať alebo ho budú nenávidieť***. Ak by však boli všetci traja uposlúchli túto radu, pravdepodobne by sme dnes ako národ neexistovali a možno by sme stále uctievali pohanských bohov, boli by sme modloslužobníkmi. Jakub však aj týmto veľikánom, ale aj nám dnes hovorí: ***počúvajte! Ak si myslíte alebo vám niekto tvrdí, že nebudete mať problémy, neverte tomu. Ja vám hovorím, že problémy prídu. A viete čo? Buďte radi, že ich máte***.

Náš preklad Biblie hovorí o tom, že sa máme radovať, že na nás prišli pokúšania. To slovo v nás evokuje niečo banálneho: napr. pokúšenie vziať si čokoládu, keď držíme diétu. **Pokúšenie** sme zúžili len na význam niekoho zvieŕť alebo niekým, niečím byť zvedený, čo nepovažujeme až za taký problém. To slovo v Novej zmluve má však oveľa hlbší význam a znamená **mať „vážny problém“, znamená „dostať sa do situácie, ktorá nám prerastá cez hlavu a z ktorej nevieme nájsť cestu von“**. Takéto životné situácie vnímame ako nešťastie či katastrofu. Berieme to tak, že nám Pán Boh chce ublížiť, poškodiť nám. Lenže **Biblia vníma tieto strategické okamihy nášho života skôr ako test toho, čo sa ukrýva v našom srdci – či už ide o naše vlastnosti, postoje alebo vieru**. Sú to situácie kedy sa testujú naše ideály a názory, sú to chvíle, v ktorých sa preveruje náš zmysel a zameranie života. Tieto „pokúšania, vážne problémy“ skúšajú náš život, či stojíme na dobrom základe alebo či svoje možnosti, ideály, zmysel musíme prehodnotiť a zmeniť. Jednoducho: všetko zlé je len testom. Takým testovaním prechádza každý veriaci človek, aj ľudia všeobecne, aby sme sa buď utvrdili v tom, čomu veríme, čo si myslíme alebo aby sme svoje postoje a životy zmenili.

Na čo je toto dobré? Prečo je potrebné prechádzať takýmto testom? Preto, **aby sa naša viera osvedčila, aby sa ukázala ako správna**. Viera je vzťah, ktorý má dva konce. Na jednej strane ide o **svedectvo viery voči svetu**: našou úlohou je ukázať životom, vyznaním, postojmi, komu sme uverili a kto je náš Pán. Ide o vieru ako vydávanie svedectva z nášho srdca a života smerom von. Lenže je tu **ešte jeden „koniec“ viery a to je smerom dnu**: teda, ako sa nám osvedčí to, čomu veríme. **Pokúšania a testy prichádzajú, aby sme sa my, sami, utvrdili v tom, že to, čomu alebo komu sme uverili, stojí za tú vieru, za obeť, za život.** Ak nás naša viera podrží, ak obstojí v skúške, ak sa jej – napriek nezdarom – dokážeme držať, potom budeme vytrvalí. A **ak budeme vo viere vytrvalí, ona sama nás utvrdí v tom, že veriť Pánu Bohu je to najlepšie rozhodnutie v živote**. Cyril, Metod, Ján Hus, takýmto skúškami prechádzali, aby boli oni sami utvrdení v správnosti svojho životného štýlu, ale aby v kresťanstve dokázali utvrdzovať aj iných. Ich viera skúšky prežila, obstála a oni sa dokázali ako vytrvalí, ako neúnavní bojovníci za vec Kristovu, napriek všetkým bojom zvonku či zvnútra.

Pretože ten, kto prežije skúšku, kto vytrvá a je trpezlivý, ten dostáva šancu zostať. V živote to mnohokrát takto funguje: **musíte si veľa vytrpieť, podstúpiť a vydržať a potom sa ukáže, či zostanete alebo sa vzdáte**. Skúška viery má motivovať k tomu, aby človek po všetkých problémoch zostal verný Ježišovi Kristovi, lebo si povie, že mu to za to stálo. Ježiš veriaceho drží vo viere. Takže môžeme povedať, že veriaci človek drží vieru a viera drží

kresťana. Pretože: ak sa v skúške viera osvedčí, potom sa prejaví tak, že nás podrží v živote a pri ďalších ťažkostiach. Ak toto zvládneme: ak my si upevníme vieru a viera upevní nás, staneme sa skutočnými, úplnými a v Božom kráľovstve použiteľnými ľuďmi. Jednoducho: **nestačí len prejsť skúškou – nestačí zostať pri viere – treba dovoliť Bohu, aby nás cez to všetko urobil dokonalými ľuďmi, podobnými Jeho zámeru, Jeho obrazu v nás.** Lenže toto nie je samozrejmé. Je to skôr želanie, aby sa tak v našom živote stalo, pretože prechádzať skúškami, zostávať vernými a stávať sa nástrojom Pána Ježiša v tomto svete, si vyžaduje nesmiernu dávku Božej milosti. Preto nám to Jakub praje: aby sme sa stali dokonalými ľuďmi, aby sme boli bez úhony a aby sme v ničom nemali nedostatok.

Toto nie je triviálna fráza, ale niečo, čo sa má v našom živote stať skutočnosťou a čo nás nemá nechať chladných: *skutočný človek je ten, ktorý už bol na dne, vie, o čom je jeho život, pozná svoje zlyhania a nedostatky, je to človek, ktorý pozná bolesť. Lenže prešiel ťažkosťami vytrvalo a trpezlivo, utvrdený vo viere v Božieho Syna. Všetkým tým Pán Boh pracoval na jeho ľudskosti a on sa tak môže stať človek, ktorému nič nechýba.*

Možno si v skúške – nezúfaj, je to len test – vytrvaj a vydrž – lebo ak to zvládneš, staneš sa tým, koho Pán Boh videl, keď ťa tvoril a privádzal na tento svet. Vezmime si príklad zo všetkých predkov, ktorí svoj život a vieru priviedli ku víťaznému koncu. Amen.